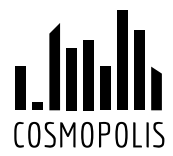

MŮJ
PRVNÍ
HRABĚ

Ella Quinnová

**MŮJ
PRVNÍ
HRABĚ**

Ella Quinnová

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © 2018 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Lucie Libovická, 2025

Cover photo © kathysg / Depositphotos

ISBN 978-80-271-5549-1

KAPITOLA PRVNÍ

Geoffrey, hrabě z Harringtonu, nejstarší syn a dědic markýze z Markhamu, vyšel ze svého apartmá. Byl plný vzrušení, protože úspěšně dokončil svůj úkol najít si manželku.

Dnes požádá o ruku lady Charlotte Carpenterovou. Napsal jejímu poručníkovi a švagrovi, lordu Worthingtonovi, a požádal ho o schůzku. Brzy se ožení s nejžádanější dámou na svatebním trhu a vydá se na cestu na kontinent, kde zaujme místo ve štábu sira Charlese Stuarta.

Zahnul za roh na Berkeley Square. Na tuto ranní hodinu bylo venku zatraceně mnoho lidí. Vstoupil do parku a zůstal šokovaně stát. Podle toho, co viděl, se tu musela stát nějaká pohroma. Spatřil dvě německé dogy patřící rodině lady Charlotte a několik lokajů.

Odváděli odtamtud jakéhosi nebezpečně vypadajícího chlapa a lady Charlotte tam stála s rukama v bok a rudou tváří a něco říkala markýzi z Kenilworthu. Což byl poslední člověk na světě, kterého by si tady Geoff přál vidět. Ten gentleman mu byl trnem v oku od chvíle, kdy se vrátil do města. Přesto si byl jistý, že Kenilworth lady Charlotte ještě o ruku nepožádal.

Ale co se to tu k čertu děje v tuto časnou ranní hodinu?

„Jedu s vámi. Muži nebude věřit, musíte mít s sebou ženu,“ prohlásila rozhodně lady Charlotte.

Geoffovu pozornost upoutala plačící služebná. Dvě nejmladší dívky, Charlottiny sestry, se tu ženu snažily utěšit. Do vřavy se zapojil i lord Merton, Worthingtonův bratranec.

„To nemůžete, Charlotte,“ namítl lord Merton a přejel pohledem

z ní na Kenilwortha. Ten pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že je mu to jedno a nehodlá se do toho vměšovat. „Worthington to nedovolí.“

Geoffovi trvalo ještě několik vteřin, než pochopil, o čem je řeč, co jí Worthington, její švagr a poručník, nedovolí. Kousek odsud totiž stál Kenilworthův kočár. K čertu, sakra! To nemůže v žádném případě dopustit, nedovolí, aby lady Charlotte odjela s tím zhýralým nemravou!

„Naprosto souhlasím.“ Geoff vykročil vpřed, aby svým hlasem podpořil stranu rozumu. „Lady Charlotte, nesmíte doprovázet lorda Kenilwortha. Zakazují vám to.“

„Vy. Vy mi nemáte co zakazovat.“ Hlas se jí trásl narůstajícím vztekem. „Nic mi nezabrání v tom, abych tam jela. Kdyby bylo potřeba...“

Geoff ji ještě nikdy neviděl takhle v ráži. Už se jí chystal uklidnit, když se objevil její švagr.

„Jela kam?“ zeptal se Worthington, když došel až k nim. Lady Worthingtonová vedle něj musela skoro běžet, aby s ním udržela krok.

„Slečna Betsy unesla další mladou ženu.“ Charlotte sjela Geoffa pohledem, přimhouřila oči a pak se k němu otočila zády. „Kenilworth jede do hostince, kam ji vezou. Jedu s ním.“

„Kenilworth?“ zeptal se její bratr.

„Se mnou bude v bezpečí,“ ujistil ho dotyčný muž.

„Mám námitky,“ ohradil se Geoff, a když se Charlotte vydala do Stanwood House, vyrazil za ní.

Kenilworth popadl Geoffa za rameno. „Vy nemáte co namítat, nic vám do toho není. To rozhodnutí musí učinit její poručník a on jí to dovolil.“

Geoff se vytrhl z jeho sevření. „Chápu, co se děje,“ řekl Worthingtonovi. „Nadržujete Kenilworthovi proti mně.“

Worthington se otočil a zíral na Geoffa, jako by zešílel. „Tento muž,“ Worthington ukázal na Kenilwortha, „požádal mou sestru

o ruku, což se o vás říct nedá. Radím vám, abyste odešel, než k tomu budete donucen.“

To se mu snad jen zdá. Geoff nemohl uvěřit tomu, co slyší a vidí. Došel k rozhodnutí, že lady Charlotte je pro něj tou pravou ženou, že z ní bude jeho dokonalá manželka, a ona teď odjíždí s tím mizerou Kenilworthem! A její poručník nejenže jí v tom nezabránil, ale ještě Kenilwortha povzbuzuje a pomáhá mu.

Geoff zavřel ústa a odtrhl pohled od kočáru. Dlouho to plánoval, dlouho se lady Charlotte dvořil, stálo ho to tolik času a úsilí... A všechno marně. Co teď bude sakra dělat?

K čertu! Potřebuje manželku, čím dřív, tím líp. Přece musí existovat šance, že ještě není všechno ztraceno. Musí existovat způsob, jak ji získat zpět. „Mylorde...“

„Jestli jste se chtěl oženit s lady Charlotte,“ skočil mu do řeči hrabě z Worthingtonu a dal se na odchod, jako by se už dál neměli o čem bavit, „neměl jste zmizet uprostřed sezony.“

On ale *nezmizel!* Dal si obzvlášť záležet na tom, aby lady Charlotte oznámil, že musí navštívit svého otce. „Vždyť jsem vám výslovně napsal, že si s vámi přeji mluvit o lady Charlotte,“ naléhal Geoff a následoval Worthingtona z náměstí. To se přece od gentlemana, který si přeje oženit se s nějakou dámou, očekává.

Worthington se zastavil a otočil se tak rychle, že do něj Geoff málem vrazil. „Ať je to jak chce, mám všechny důvody očekávat, že se má sestra provdá za Kenilwortha.“ Došli ke vstupním dveřím a Worthington ustoupil stranou, zatímco lady Mertonová vydávala rozkazy lokaji, který nakládal kufr na její kočár. Worthington pevně stiskl rty a pak ještě dodal: „Smiřte se se situací a najděte si jinou dámu.“

Jeho slova vyrazila Geoffovi dech, jako by dostal ránu pěstí do žaludku. To se přece nedá stihnout. Jak si má k čertu najít manželku, kterou by jeho otec schválil, a oženit se s ní za tak krátkou dobu, která mu zbývá?

Otevřel ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Nakonec zachraptěl: „Takhle pozdě v sezoně? To bude téměř nemožné.“

„Na to jste měl myslet, než jste odjel z města.“ Worthington naklonil hlavu. „A doporučuji vám, abyste začal hned. Dnes večer se koná ples u lady Hollandové. Měly by se ho účastnit dámy, které se dosud zdržují ve městě, a některé z nich by pro vás mohly být vhodnými nevěstami.“

Ale žádná z nich není lady Charlotte! Jenže pokud chce získat místo u sira Charlese – který, jak se Geoff doslechl, se nyní nachází v Bruselu, aby se pokusil zkrátit prince Oranžského –, musí se oženit. Worthington měl pravdu. Geoff už nemůže s lady Charlotte ztrácet čas. Musí si najít dámu, která si ho bude chtít vzít, a neujede mu s jiným mužem. Ale koho? Žádná jiná dáma ho nezaujala, žádné jiné ženě nevěnoval po celou sezonu pozornost.

Zamyslel se nad tím plesem dnes večer. Dostal na něj pozvánku? Ne že by na tom záleželo. Může tam klidně zajít, i kdyby ho lady Hollandová nepozvala. Byla přítelkyní jeho matky, takže by ho určitě nevyhodila. Kromě toho by přece žádná hostitelka neodepřela vstup gentlemanovi na ženění. Bude ho také moci představit dámám, se kterými se ještě neseznámil.

Málem se neovládl a zajel si rukama do vlasů. Jak to, že se ocitl v takovéto situaci? Dřív přece míval vždycky štěstí, bez obtíží dosáhl všeho, co si přál. A teď, necelý měsíc předtím, než měl zaujmout místo u sira Charlese Stuarta, britského velvyslance ve Francii a Haagu, jež vyžadovalo, aby byl ženatý, si bude muset hledat jinou vhodnou dámu. Osud mu z nějakého důvodu najednou nepřál.

Geoff se vydal z náměstí ke svému apartmá na Jermyn Street. Byl si tak jistý tím, že spojí svou budoucnost s lady Charlotte.

Je pravda, že poslední tři týdny strávil v hlavním sídle své rodiny na návštěvě u otce. Čekal u něj na zprávu, jestli ho přijali na ministerstvo zahraničí jako pobočníka sira Charlese Stuarta. Geoffův otec, markýz z Markhamu, zastával názor, že mladí muži čekající

na smrt svých předků nemají hýřit a marnit čas. Sám v mládí pracoval na ministerstvu zahraničí, a tak rozhodl, že jeho nejstarší syn by měl udělat totéž.

Geoff proti tomu nic nenamítal. Představa, že bude žít v Evropě, seznámí se s jinými kulturami a poučí se o tom, jak diplomacie ovlivňuje svět, ho fascinovala.

Před třemi dny mu konečně přišlo potvrzení, že to místo opravdu získal. Už mu zbývalo jen překonat poslední překážku a oženit se. Žil v domnění, že to bude snadné. Jeho otec mu dovolil oženit se s nejlepší partií sezony, lady Charlotte Carpenterovou. Lady Charlotte splňovala veškeré požadavky, které mohl nadějný diplomat na manželku mít: měla dokonalé způsoby a vystupování. Nikdy se nechovala příliš hlučně. Nikdy nebyla rozladěná – přestože v poslední době mu připadala poněkud mrzutá. V podstatě byla po všech stránkách umírněná. A krásná, měla zlaté kadeře a nebesky modré oči. Ona, její sestra, před svatbou lady Louisa Viversová, a jejich přítelkyně, za svobodna slečna Sternová, dostaly přezdívku tři Grácie.

Jen hodinu poté, co k otci dorazil posel se zprávou o jeho jmenování, odjel Geoff z Fulbert Hall s úmyslem navštívit poručníka lady Charlotte a dokončit svatební plány. Teď bude muset začít znovu od začátku. Jak se to mohlo všechno takhle zvrtnout?

„Mylorde?“ oslovil ho jeho podkoní, který šel za ním a vedl pár černých koní s bíle prokvetlou srstí.

Geoff na své koně a kočár úplně zapomněl. „Odved’ je do stájí. Půjdu pěšky.“

„Jak si přejete, mylorde.“

Geoffovi se nechtělo vracet se do svého apartmá, ale nenapadlo ho, kam jít. Jestli si má rychle najít manželku, zjevně potřebuje radu. Ve městě zrovna pobývala jeho starší sestra. Ta by mu sice mohla pomoci, ale jeho pýcha by tím dostala na frak. A to radši nebude riskovat.

V metropoli však byla i jeho babička. Ta by měla určitě velkou radost, kdyby se jí podařilo najít mu nevěstu. Nemělo by to být zas tak těžké. Geoff byl mimořádně dobrá partie a v podstatě potřeboval jen dámu s dobrým původem, milou, schopnou konverzovat – protože bude muset diskutovat s jinými diplomaty a jejich manželkami o událostech ve světě –, půvabnou tanečnici – nedokázal si představit, že by si vzal ženu, jejíž pohybové schopnosti by mu nebyly ke cti –, moudrou a s určitou dávkou elegance. Ano, žádné další požadavky neměl. Ani by to nemusela být velká krasavice, stačilo by, aby na ni byl příjemný pohled. Popravdě řečeno by možná bylo i lepší, kdyby nebyla vysloveně krásná, ale jen hezká.

Láska pro něj nebyla důležitá. Což ale mohl být problém, protože mnoho mladých dam v dnešní době podle všeho vyžadovalo, aby se partneři brali z lásky. Podle jeho názoru to naopak nebyl dobrý vklad do manželství. Ani jeho rodiče, ani prarodiče nevstupovali do manželství z lásky.

Babička už na něco přijde, tím si byl jistý. Kdo jiný by věděl, co přesně se očekává od budoucí markýzy z Markhamu, lépe než ona, ovdovělá markýza Markhamová?

Geoff hned dostal lepší náladu, a tak se vydal rovnou na Grosvenor Square. Jenže pak si uvědomil, že je ještě příliš brzo, a jestli potřebuje babiččinu pomoc, neměl by ji přepadnout dřív než v jedenáct hodin.

Takže mu zbývala jen jediná možnost, a to zajít do jednoho ze svých klubů. Na chvíli se zastavil a přemýšlel, zda má jít do *Boodle*, nebo *White*. V tuto denní dobu bude *Boodle* pravděpodobně plný lidí z venkova a Geoffa nelákalo poslouchat řeči o plodinách a podobných tématech. Pokrčil rameny. Půjde radši do *White*. Vydal se tedy opačným směrem k St. James Street.

Celou cestu z Berkeley Square v něm narůstal pocit, že se stal obětí křivdy. Jak mohla lady Charlotte odjet s Kenilworthem, když musela vědět – Geoff jí to přece řekl –, že má v úmyslu promluvit si s jejím bratrem? Jenže na druhou stranu mu dala jasně najevo, že

není ochotna pobývat v cizině. A Kenilworth se snažil ze všech sil získat její pozornost. Geoff se ušklíbl. To se mu tedy povedlo.

Čekal, že v tuto denní hodinu bude ve *White* jediným přítomným gentlemanem, ale jakmile vstoupil do klubu, zjistil, že se spletl. Když vešel do ranního salonu po své levici, sedělo v něm několik gentlemanů čtoucích noviny a vzduch byl prosycen vůní kávy. Rozhlédl se kolem sebe, jestli nenajde nějakého známého. Žádného neviděl, a tak prošel chodbou do druhého ranního salonu.

„Harringtone,“ pozdravil ho pan Gavin Turley, nejstarší syn vikomta Turleyho, sotva Geoff vstoupil do dveří. „Neviděl jsem tě celé týdny. Kde jsi byl, co jsi dělal?“

„Byl jsem navštívit otce.“ Posadil se proti němu do velkého koženého křesla u nízkého stolku. Lokaj mu přinesl šálek čaje a on se napil. Potěšilo ho, že ho v klubu znají natolik dobře, že vědí, co pije. Káva sice hezky voněla, ale nechutnala mu. Nejdřív uvažoval o tom, že se příteli nezmíní o svém naléhavém problému, ale byl příliš zoufalý. „Když už se ptáš, hledám manželku.“

Turley si Geoffa chvíli upřeně prohlížel, pak sklopil zrak k šálku, točil jím chvíli v ruce a potom znovu vzhledl. „Opravdu?“

„Ano.“ Geoff přikývl. „A čím dřív ji najdu, tím líp. Možná jsi slyšel... No, to je jedno.“ Nemusí rozhlásit celému světu, jak pohrdavě se k němu chovala lady Charlotte, ale na druhou stranu nebude od věci rozšířit mezi lidi informaci, že se chce oženit. Koneckonců, je vhodnou partií pro jakoukoli dámu.

„Něco ti řeknu,“ zašeptal Turley a naklonil se blíž k němu. „Přiď dneska odpoledne do domu mého otce na Green Street a připoj se k nám na čaj.“ Turley zvedl tmavě blond obočí. „Pokud ovšem nemáš jiné plány.“

Geoffovi se mihla před očima představa dámy s úplně stejnými světlými vlasy barvy lnu. Lady Charlotte ho přece představila slečně Turleyové, sestře pana Turleyho a dceři vikomta Turleyho. „Pamatuji si správně, že máš sestru, která byla právě uvedena do společnosti?“

„Přesně tak.“ Turley se opřel v tmavě hnědém koženém křesle. „Užívá si svůj debut. Je velmi hezká – alespoň podle mého názoru – a taky moc milá. Dokonce i když někdy dost pokouším její trpělivost, dokáže se ovládnout a nevynadá mi.“

Geoff zvažoval, jestli má jejímu bratrovi přiznat, že už jí byl představen, a rozhodl se, že ne. Došel k názoru, že připojit se ke slečně Turleyové na čaj je stejně dobrý začátek jako každý jiný. „Nemám žádné jiné povinnosti. Popravdě řečeno mi bude potěšením.“

„Výborně.“ Turley odložil šálek a vstal. „V tom případě se uvidíme dnes ve tři hodiny odpoledne.“

Geoff vstal také a podal mu ruku. „Budu se těšit.“

Poté, co Turley odešel, snažil se Geoff vzpomenout si na všechno, co o jeho sestře věděl. Byla hezká. Rysy její tváře si ale nedokázal přesně vybavit. Její bratr měl modré oči, takže předpokládal, že ona také. Proti jejímu původu nemohl mít nikdo námitky. Rod se šlechtickým titulem byl dost starý. Jestli ho neklamala paměť, přišli její předkové s Normany. Pokud věděl, nevyskytl se v rodině žádný skandál. Jeho babička o tom bude vědět víc. Poté, co ho lady Charlotte představila slečně Turleyové, zatančil si s ní jeden radový tanec. Co si vzpomínal, byla dobrá tanečnice, tančila s půvabem a udržovala s ním hovor. Ale jestli by pro něj byla vhodná jako manželka, to se teprve uvidí. Pokrčil rameny. Při troše štěstí bude dnes odpoledne vědět víc.

KAPITOLA DRUHÁ

Geoff vešel do jídelny klubu a objednal si snídani. Strávil tam více než hodinu a pak si najal drožku, aby ho odvezla do Markham House na Grosvenor Square, kde během sezony bydlela jeho babička.

Dveře mu otevřel postarší majordomus. Když se starý sloužící uklonil, Geoff tak trochu čekal, že zaskřípe jako špatně namazaný pant. „Vítejte, mylord. Mylady je v salonu.“

„Děkuji, Gibsone. Můžete mi říct, jestli je tam s ní ten její zatracený papoušek?“

„Admirál je teď na výcviku, mylord. Ohlásím vás.“

Zaplaťpánbůh, oddechl si Geoff. Když byl malý, pták jeho babičky mu do krve pokloval prsty, a tak ho Geoff nemohl ani vystát. „Neobtěžujte se. Cestu najdu sám.“

Než stihl majordomus zaprotестovat, Geoff mu podal klobouk, přešel jeho mírně kritický pohled a vyběhl po schodech. Na odpočívadle zahnul doprava a pak pokračoval chodbou doleva do zadního křídla domu.

Když došel k babiččinu apartmá, zaklepal. O několik okamžiků později otevřela dveře rodinná příbuzná, téměř stejně stará jako babička.

„Harringtone, to je milé, že jste nás přišel navštívit. Vidím, že jste nechtěl čekat na Gibsona.“ Člověk by od chudé příbuzné čekal alespoň náznak poklony nebo lísání, ale sestřenka Apollonia to neměla ve zvyku. Babička ovšem podlézavost nesnášela, takže jí to takhle asi vyhovovalo. „Nejspíš jste tím ranil jeho city.“

„Lepší zraněné city než tělo.“ Geoffa by nepřekvapilo, kdyby dotyčný sluha jednou spadl ze schodů. „Nestojí dost pevně na těch svých hubených nohách. Jak to, že jste ho ještě nedonutily odejít do důchodu?“ Sestřenka mu nastavila tvář a on ji letmo, ale láskyplně políbil.

„Musím s vámi souhlasit, je už poněkud vratký. Vaše babička si ale nepřeje mladšího majordoma. Tvrdí, že někdo nový by ji jen znervózňoval. Člověk se jí nemůže divit. Víte, že nemá ráda změny. Musela by si ho vycvičit, a na to by prý neměla *nervy*.“ Apollonia položila Geoffovi ruku na paži. „Nejde ale jen o to, Gibson se nikdy neoženil a nemá žádnou rodinu, takže by vůči tomu chudákovi bylo kruté donutit ho, aby opustil svůj domov a přátele.“

Tím Geoffa usadila. „Když to řeknete takhle, uvědomuji si, že ode mě nebylo laskavé přát si, aby byl radši v důchodu. Takže na něj asi budu muset dávat pozor, aby nespadol ze schodů.“ Procháze-li předpokojem plným pozlacených detailů a vymalovaným světle béžovou a zelenou barvou, která mu připomínala šalvěj, do babiččina salonu, v němž si vždycky připadal jako v zahradě. „Jak se má babička?“

„Vůbec nezpomalila.“ Sestřenka se mile usmála. „Nejspíš se domnívá, že díky tomu, že je neustále v pohybu, si udržuje mládí. Ale přece jen,“ Apollonia naklonila hlavu a zadívala se na něj, „už netancujeme až do časných ranních hodin. Teď se často vracíme domů už před půlnocí.“ Poklepala mu prstem na paži. „Jestli dnes večer půjdete na ples lady Hollandové, očekávám, že ji vezmete do kola. S mladými muži tančí nejradši. Tvrdí, že jsou svižnější.“

Geoff stěží potlačil smích. „To se rozumí samo sebou, že ji vyzvu k tanci.“

I když pokud se bude tento večer vyvíjet jako každý jiný, jeho babička nebude mít o vhodné taneční partnery nouzi.

„A nejen ji,“ pokračovala Apollonia. „Mělo by tam být několik

mladých dam na vdávání, které byste mohl požádat o tanec. Pokud ovšem nemají plný taneční pořádek. Na druhou stranu je konec sezony a mnoho členů smetánky odcestovalo do Bruselu.“

Sestřence se dalo věřit, měla o situaci ve městě skvělý přehled. Pak mu došlo, že Charlotte mu dala košem teprve před pár hodinami. „Jak jste se dozvěděla o lady Charlotte?“

„Můj drahý chlapče,“ sestřenka Apollonia zvedla jedno zrzavé obočí, „zprávy o tom, že si lady Charlotte bude brát Kenilwortha, se rozšířily po celém městě, ještě než jste se vrátil. Pokud jde o ni, sehrál jste tu partii velmi špatně.“

Opravdu byl v případě lady Charlotte tak slepý? Domníval se, že udělal vše, co bylo nutné, aby si zajistil její ruku. Počkat. „Ještě než jsem se vrátil?“

„Určitě jste si všiml, jak velkou pozornost jí věnoval?“

„To ano, ale *netušil* jsem, že se zasnoubili.“ Ani slovem se nezmínila o tom, že by byla zasnoubená, což bylo divné.

„Snad si nepředstavujete, že za vámi někdo prostě přiběhne a řekne vám to?“

„Ne.“ Kéž by to ale někdo udělal, mohl si ušetřit tuhle trapnou situaci.

Apollonia ho provedla dvoukřídlymi dveřmi vedoucími do babiččina salonu. „Podívej, kdo nás přišel navštívit.“

Babička se k němu otočila a Geoff rychle vykročil vpřed, klekl si na jedno koleno před jejím křeslem a vzal její ruce do svých. Už jí bylo přes sedmdesát, ale vypadala o deset let mladší a stejně tak se i chovala. „Babičko, jste ještě krásnější než kdy dřív.“

„I ty lichotníku,“ řekla přísně, ale na vřelých šedých očích bylo vidět, že ji to potěšilo. „Že se nestydiš, takhle pochlebovat staré ženské.“

„Já vám nepochlebuji. Říkám pravdu.“ Vstal a uklonil se. „Přišel jsem vás požádat o tanec a poprosit vás o pomoc při hledání manželky.“

Babička zvedla koutky. „Ráda ti vyhovím v obojím.“

Přitáhl si podnožku a posadil se jí k nohám. „Doufal jsem, že to řeknete.“

„Takže, mladá dámo.“ Teta slečny Elizabeth Turleyové, lady Bristowová, vplula do ranního salonu v Turley House a posadila se. „Lord Harrington se vrátil do Londýna a zoufale potřebuje nevěstu.“

Elizabeth odložila rám na vyšívání a nadechla se. Bylo jí známo, že její dobrá přítelkyně Charlotte se rozhodla, že jeho nabídku k sňatku nepřijme. Tedy, pokud by se Harrington laskavě někdy odhodlal k tomu, aby ji požádal o ruku, což on neudělal. Dokonce ho Elizabeth představila.

Jenže... *zoufale potřebuje manželku?* To neznělo zrovna lákavě. „Jak to víte?“

Sluha přinesl konvici s čerstvým čajem, postavil ji na stůl a odešel. Elizabeth nalila čaj do šálků a tetě jej připravila tak, jak ho měla ráda.

„Slyšela jsem to od lady Collingwoodové. Dostal místo u sira Charlese Stuarta, ale na tu pozici musí být ženatý. A jak už asi víš, lady Charlotte si ho vzít nechce. Lady St. Johnová ji totiž dnes ráno viděla jet v Kenilworthově kočáru a o několik minut později je následoval kočár lady Mertonové. Takže Harringtona bezpochyby odmítla.“ Teta Bristowová si vzala od Elizabeth šálek čaje. „Pokud se hodlá ujmout svého místa, musí brzy odjet na kontinent a musí být ženatý.“ Upila čaj a zvedla obočí. „Takže se naskýtá otázka, co jsi ochotná udělat.“

Elizabeth dumala nad tím, kam Charlotte asi odjela, ale to, co teta právě řekla, upoutalo její pozornost. „Co jsem ochotná udělat?“ Ochutnala čaj a přidala si do něj ještě trochu cukru. Teta zjevně ne-

chala přidat do směsi víc lístků assamu, než měla Elizabeth ráda. „Nechápu.“

„Dva nebo tři týdny těžko stačí na svatbu z lásky,“ usmála se potutelně teta. „Byla bys ochotná předpokládat, že byste se k sobě hodili a dokázali spolu vést snesitelný život, a k tomu doufat, že láska se zrodí až později?“

To rozhodně ne! Přesně tohle udělala její sestřenice Lavvie a to manželství dopadlo naprosto příšerně. Spasila ji jen manželova smrt. Navíc podle toho, čeho byla Elizabeth v této sezoně svědkem, byly dva týdny víc než dost na to, aby se člověk zamiloval. Lady Louisa Viversová, nyní vévodkyně z Rothwellu, to zvládla za pár dní, ne-li dřív. Ani Dotty a Mertonovi to netrvalo dlouho. A ti gentlemani jejich lásku opětovali. Pokud jde o Charlotte, té sice trvalo déle, než se do lorda Kenilwortha zamilovala, ale určitě to tak bylo, protože ta by se sňatkem nikdy nesouhlasila, kdyby do něj nebyla zamilovaná a on do ní.

Elizabeth si uvědomovala, že to ještě neznamená, že i ona a lord Harrington se do sebe v tak krátké době zamilují. Přesto by i těch pár týdnů mohlo stačit na to, aby zjistili, jestli by nakonec přece jen nemohli uzavřít manželství z lásky. Než se rozhodne, zda se za nějakého muže provdá, musí si být jistá, že její manželství má šanci na lásku.

„Nevím,“ přiznala Elizabeth pomalu. Odložila šálek a vybrala si kousek kmínového koláče. „Bude hodně záležet na tom, jak zapůsobí na mé city.“ Lord Harrington jí zpočátku vzhledem připomínal lorda Mertona, protože byl vysoký a měl světlé vlasy. Lord Harrington však neměl záдумčivou povahu jako Merton předtím, než se oženil s Dotty. Možná díky tomu, že měl dosud otce a matku. Zdálo se, že modré oči lorda Harringtona se naopak po většinu času usmívají. Problém byl v tom, že byly celou sezonu upřené téměř výhradně na lady Charlotte.

Elizabeth si ukousla koláče, vychutnávala si chuť koření a dumala nad tetinou otázkou. „Za prvé, nejdřív ho musím přimět k tomu,

aby si mě vůbec všiml. Takže by bylo nesmírně užitečné, kdyby se s ním Gavin sprátlil.“

„S kým se mám sprátlit?“ Do pokoje vešel její bratr, popadl tři kusy koláče a hned jeden po druhém zhltl, jako by před dvěma hodinami nespořádal vydatnou snídani.

„S lordem Harringtonem.“ Elizabeth mu nalila šálek čaje a přidala mu do něj cukr a mléko.

Bratr zvedl jeden koutek. To bylo jasné znamení, že má něco za lubem. „Studoval jsem s ním v Etonu a v Oxfordu. Proč?“ Gavin dojedl poslední kus koláče, složil svou dlouhou postavu na židli naproti ní a vzal si šálek čaje.

„Domnívám se totiž, že Harrington by se k tvé sestře skvěle hodil,“ prohlásila teta a chvíli si Gavina zkoumavě prohlížela. „Musíme vymyslet, jak to udělat, aby ho upoutala.“

„Ty jsi s ním vážně studoval?“ zeptala se Elizabeth svého bratra. „Nikdy předtím ses o tom nezmínil.“ V hlavě se jí začaly rodit nápady, až se jednoho chytila. „Mohl bys ho pozvat tento týden na večeři,“ navrhla Gavinovi.

Bratr dopil zbytek čaje a vrhl na ni nevinný pohled. „Opravdu bych mohl?“

„Ano, a myslím, že bys to dokonce měl udělat,“ naléhala Elizabeth rozhodně.

Gavin odložil šálek a začal vstávat, ale teta ho zasáhla holí do břicha. Tiše zaúpěl. „Ne tak rychle, mladý muži. Musíme vytvořit plán.“

Bratr se podle všeho chystal vzít do zaječích, takže jestli Elizabeth něco rychle neudělá, přijde o svou šanci. „Celou sezonu jsi usiloval o to, abych se vdala. Dokonce jsi mi předhazoval to, jak dobře se vdaly lady Louisa a lady Charlotte. I jim pomohl jejich bratr. Teď je řada na tobě.“

„Kromě toho,“ vložila se do hovoru teta, ale hůl z Gavinova plochého břicha nezvedla, „Harrington hledá nevěstu. Musí se ože-

nit, jinak přijde o místo, jež získal díky svému otci, který se za něj přimluvil u Castlereagha. Elizabeth má pravdu. Měl bys ho pozvat k nám na večeři.“

Gavin se opřel na židli a Elizabeth mu rychle podala další čaj a poslední kus koláče. „Pozvání na večeři není špatný nápad, ale mám ještě lepší. Pozvu ho na čaj.“

Teta zpražila Gavina pohledem a opřela hůl zase na její místo vedle židle. „Proč na čaj?“

„Protože čaj není tak formální. Pokud v sobě najdou zalíbení, můžete vy nebo Lizzy navrhnout, aby se prošli v zahradě, nebo něco podobného.“ Bratr nepřítomně spolkl poslední sousto koláče. „A pokud všechno půjde dobře, můžeme se ho zeptat, jestli by nás nechtěl některý večer doprovodit na ples nebo s námi povečeřet.“ Gavin pomalu pozvedl obočí a zkoumavě se na sestru zadíval. „Co ty na to?“

Pozvat ho na čaj? Elizabeth ten návrh chvíli zvažovala. Měla by příležitost poznat Harringtona trochu blíž. Pak se na bratra usmála od ucha k uchu. „Že je to dobrý nápad. Děkuji. Promluv si s jeho lordstvem a dej mi vědět, jestli souhlasil, že se k nám připojí na čaj.“

„Už se stalo,“ usmál se Gavin. „Potkali jsme se dnes ráno v klubu *White* a už jsem ho na dnešek pozval.“

„Gavine, ty mizero!“ Kéž by měla po ruce nějaký těžký předmět, aby ho po něm mohla hodit, takhle se musela spokojit jen s polštářem. „Proč jsi nám to neřekl hned?“

Bratr chytil polštář, zakřenil se na ni a položil ho na pohovku. „Dobře jsem se bavil, když jste se mě snažily přimět, abych pro tebe něco udělal.“

Dopil zbytek čaje. „Uvidíme se později.“

„Kam jdeš?“ zeptala se teta.

Gavinovi se rozšířily oči. „Do Tattersalls a do svých klubů. Vsa-
dím se, že Harrington není jediný gentleman, který v této sezoně hledá ženu.“

„To věru není.“ Teta souhlasně přikývla. „Těší mě, že konečně bereš sestřino přání najít si manžela vážně. Prosím, vrať se včas na čaj.“

„To si pište.“ Usmál se od ucha k uchu. „Nechci, aby se říkalo, že jsem nepodporoval manželské ambice své sestry.“

„Tedy, takhle jsi v případě Mertona nemluvil!“ připomněla mu Elizabeth.

„Merton by se k tobě nehodil, Lizzy.“ Gavin se sklonil a políbil ji na tvář.

„Gavine,“ oslovila Elizabeth bratra, náhle znepokojená tím, že o muži, kterého pozvali na čaj, v podstatě nic neví. „Lorda Harringtona dobře neznám. Jaký je?“

Bratr mírně svažtil obočí. „Je to hezký chlapík. Skoro s každým dobře vychází. Je ďábelsky chytrý. V Oxfordu byl nejlepší. Ale nedá se říct, že by byl jen knihomol, protože se věnuje také sportu. Není moc na ženské, což by tě mělo těšit.“

„Gavine Turley,“ napomenula ho teta. „Jsi dost chytrý na to, abys věděl, že o tomhle se před svou sestrou nemáš zmiňovat.“

„Ať to ví radši teď, než aby pak třeba zjistila, že je záletník. Jen se podívejte, jak dopadla Lavinia. Kdyby se jí někdo obtěžoval říct, co je Manners zač, pochybují, že by se za něj provdala.“

„To nemohu popřít.“ Teta pevně sevřela rty a zkroutila je, jako by kousla do citronu.

„Můžeme se vrátit k rozhovoru o lordu Harringtonovi?“ Ne že by Elizabeth nesouhlasila s tím, že manželství její sestřenice bylo tak strašné, že si nedokázala představit horší, ale nutně se potřebovala dozvědět o lordu Harringtonovi co nejvíc, než je odpoledne navštíví. A teď se jí k tomu naskytla jedinečná příležitost. „Co dalšího mi o něm můžeš říct?“

Gavin se posadil. „Je možná trochu staromódní. Samozřejmě ne tak jako Merton. Ale zajímá ho, nebo spíš jeho otce, původ, vychování a podobné záležitosti a má obavy ze skandálů.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Můj první hrabě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.